

Sygnatura akt IV U 180/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marta Ładzińska

Protokolant: Katarzyna Przybylska

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2018 r. w Jeleniej Górze

sprawy z odwołania L. W.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.**

na skutek odwołania od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 27.06.2017 r. znak (...), 27.07.2017 r. znak (...), 08.08.2017 r. znak (...), 08.09.2017 r. znak (...)

w przedmiocie zasiłku chorobowego

I. odwołanie oddala,

II. kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa,

III. zasądza od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV U 180/17

UZASADNIENIE

Wnioskodawca L. W. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 27.06.2017 r. znak (...), z dnia 27.07.2017 r. znak (...), z dnia 08.08.2017 r. znak (...), z dnia 08.09.2017 r. znak (...), na podstawie których strona pozwana odmówiła wnioskodawcy prawa do zasiłku chorobowego i jego wypłaty za łączny okres od dnia 1 czerwca 2017 r. do dnia 12 września 2017 r.

Wnioskodawca w uzasadnieniu odwołania wskazał, że niezdolność wnioskodawcy do pracy w okresie od dnia 1 czerwca 2017 r. do dnia 12 września 2017 r. spowodowana była inną chorobą niż niezdolność do pracy we wcześniejszym okresie zasiłkowym, tj. w czasie świadczenia rehabilitacyjnego pobieranego do 24.04.2017 r., a ZUS błędnie przyjął, że niezdolność do pracy była wywołana tą samą chorobą.

Strona pozwana w odpowiedzi na odwołanie (k. 18-18v) wniosła o oddalenie odwołań od decyzji. W uzasadnieniu wskazano, że organ rentowy działał w oparciu o przepisy art. 83 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 8 i 9 ustawy z 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r. poz. 159). Zgodnie z wymienionymi wyżej przepisami zasiłek chorobowy przysługuje za okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby, nie dłużej jednak niż przez 182 dni. Do okresu zasiłkowego wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, jak również okresy poprzedniej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem kolejnej niezdolności nie przekroczyła 60 dni.

Z dokumentów organu rentowego wynika, że pobierał zasiłek chorobowy przez okres 182 dni, a następnie od dnia 30.05.2016 r. do dnia 24.04.2017 r. – świadczenie rehabilitacyjne (330 dni). Decyzją z dnia 10.05.2017 r. odmówiono wnioskodawcy przedłużenia świadczenia rehabilitacyjnego, z uwagi na to, że lekarz orzecznik uznał, że

wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy. Następnie wnioskodawca przedłożył zwolnienie lekarskie za okres od dnia 01.06.2017 r. Oba okresy niezdolności do pracy organ rentowy zaliczył do jednego okresu zasiłkowego.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

L. W. podlegał ubezpieczeniom społecznym. Decyzją z dnia 14.07.2017 r. przyznano mu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 25.04.2017 r. do 30.04.2018 r.

(**dowód** : bezsporne, a nadto: decyzja ZUS z dnia 14.07.2017 r. – w aktach ZUS)

L. W. pobierał zasiłek chorobowy przez okres 182 dni, a następnie przez okres 330 dni, tj. od dnia 30.05.2016 r. do dnia 24.04.2017 r. – świadczenie rehabilitacyjne. Decyzją z dnia 10.05.2017 r. odmówiono wnioskodawcy przedłużenia świadczenia rehabilitacyjnego, z uwagi na to, że lekarz orzecznik uznał, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy.

Następnie wnioskodawca przedłożył zwolnienia lekarskie za łączny okres od dnia 01.06.2017 r. do 12.09.2017 r.

(**dowód** bezsporne)

Niezdolność wnioskodawcy do pracy w okresie od 30.05.2016 r. do 24.04.2017 r. i od 01.06.2017 r. do 12.09.2017 r. spowodowana były różnymi chorobami.

W okresie od 30.05.2016 r. do 24.04.2017 r. wnioskodawca był niezdolny do pracy z powodu choroby barków. Wnioskodawca nadal cierpi na zmiany zwyrodnieniowe barków.

W okresie od 01.06.2017 r. do 12.09.2017 r. wnioskodawca był niezdolny do pracy z powodu choroby kręgosłupa lędźwiowego.

W okresie od 25.04.2017 r. do 30.05.2017 r. L. W. nie odzyskał zdolności do pracy.

(**dowód** : opinia biegłego neurologa z dnia 16.04.2018 r., k – 103-104, dokumentacja medyczna zwarta w aktach sprawy)

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zawartych w aktach ZUS oraz na opinii biegłego neurologa. Sąd dał im wiarę, nie budziły one wątpliwości Sądu, a nadto żadna ze stron ich nie kwestionowała. Żadna ze stron nie złożyła zarzutów do opinii biegłego.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy od wszystkich zaskarżonych decyzji nie zasługiwało na uwzględnienie, dlatego też zostało oddalone.

W pierwszej kolejności Sąd badał, czy odwołania zostały złożone w ustawowym terminie. Zgodnie bowiem z przepisem art. 477 (9) § 3 k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

Wnioskodawca odwołania od wszystkich decyzji złożył w dniu 06.10.2017 r. Wskazał jednak (k. 28), że decyzje otrzymał najwcześniej w sierpniu, nie potrafił przy tym podać dokładanych dat otrzymania decyzji. Organ rentowy nie przedłożył, mimo zobowiązania przez Sąd, dowodu doręczenia odpisów opinii wnioskodawcy, wskazując, że przesłane były listami zwykłymi. Z tych względów Sąd przyjął, że odwołania wniesiono w terminie.

Przechodząc do merytorycznej oceny żądania stwierdzić należy, że strona pozwana oparła zaskarżone decyzje na treści przepisów art. 8 i art. 9 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 25.06.1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U.2014.159).

Zgodnie z przepisem art. 8 ustawy zasiłkowej, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. W myśl przepisów art. 9 ust. 1 i 2 tej ustawy, do okresu, o którym mowa w art. 8, zwanego dalej „okresem zasiłkowym”, wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, w tym okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Ocenie Sądu podlegało więc ustalenie, czy wnioskodawca był niezdolny do pracy w okresie od 30.05.2016 r. do 24.04.2017 r. i od 01.06.2017 r. do 12.09.2017 r. w związku z tą samą chorobą oraz czy w przerwie pomiędzy wystawionymi zwolnieniami lekarskimi, tj. od 25.04.2017 r. do 30.05.2017 r. odzyskał zdolność do pracy.

W ocenie Sądu, strona pozwana wydając zaskarżoną decyzję prawidłowo przyjęła, że w przypadku wnioskodawcy brak jest podstaw do rozpoczęcia nowego okresu zasiłkowego.

Z ustaleń Sądu wynika, że w okresie od 30.05.2016 r. do 24.04.2017 r. wnioskodawca był niezdolny do pracy z powodu choroby barków, a w okresie od 01.06.2017 r. do 12.09.2017 r. z powodu choroby kręgosłupa lędźwiowego.

W wyroku z dnia 06.11.2008 r. (II UK 86/09, OSNP 2010/9-10/124) Sąd Najwyższy wskazał, że „pojęcia „ta sama choroba” użytego w art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) nie należy odnosić do tych samych numerów statystycznych, zgodnych z Międzynarodową Klasyfikacją Chorób i Problemów Zdrowotnych (...)10, gdyż nie chodzi o identyczne objawy odpowiadające numerom statystycznym, lecz o opis stanu klinicznego konkretnego układu lub narządu, który - choć daje różne objawy, podpadające pod różne numery statystyczne - stanowi tę samą chorobę, skoro dotyczy tego samego narządu lub układu”.

W dalszej kolejności Sąd badał, czy w okresie pomiędzy 25.04.2017 r. do 30.05.2017 r. wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy. W tym zakresie sąd za opiniami biegłych przyjął, że wnioskodawca zdolności tej nie odzyskał. Najbardziej istotne dla niniejszej sprawy jest to właśnie ustalenie, że w okresie od 25.04.2017 r. do 30.05.2017 r. L. W. nie odzyskał zdolności do pracy. Nowy okres zasiłkowy może się bowiem rozpocząć, gdy istnieje przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem kolejnej niezdolności. Pojęcie niezdolności do pracy nie jest przy tym tożsame z wystawieniem zaświadczenia o niezdolności do prac (tzw. zwolnienia lekarskiego). Zwolnienie lekarskie jest jedynie poświadczeniem owej niezdolności do pracy, natomiast brak zwolnienia nie oznacza automatycznie, że ubezpieczony w danym okresie był zdolny do pracy.

Ocena stanu zdrowia wnioskodawcy wymagała wiadomości specjalnych. Z tych względów Sąd zasięgnął opinii biegłego neurologa. Żadna ze stron nie składała zastrzeżeń do opinii, co pozwala na przyjęcie, że strony zgadzały się z ich wnioskami. Jedynie organ rentowy złożył pismo, w którym podkreślił, że nie stanowi ono zastrzeżeń, a jedynie – pewne uwagi.

Na podstawie opinii biegłego Sąd ustalił, że wnioskodawca ze względów neurologicznych nie był zdolny do pracy w okresie od 25.04.2017 r. do 30.05.2017 r.

Biegły wskazał, że wnioskodawca nadal cierpi na zmiany zwyrodnieniowe barków i z tego względu orzeczono jego częściową niezdolność do pracy do dnia 30.06. (...).

Sąd uwzględnił sporządzoną opinię biegłego, przyjmując ją jako podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Opinia powyższa była spójna, konkretna i logiczna, a jej wnioski nie budziły wątpliwości.

Należy podkreślić, że opinia biegłego podlega - jak inne dowody - ocenie według art. 233 § 1 k.p.c., lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji w takich kryteriach, jak dowód na stwierdzenie faktów. Jednocześnie, przy ocenie biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (patrz: wyrok SN z dnia 13 października 1987 r., II URN 228/87, opublikowany w systemie Lex). Z istoty i celu dowodu z opinii biegłego wynika przy tym, że jeśli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, dowód z opinii biegłych jest konieczny.

Sąd nie dopatrył się przesłanek podważających prawidłowość wydanej w sprawie opinii, opinii nie kwestionowała nadto żadna ze stron. Z tych względów Sąd uznał przeprowadzoną opinię za wiarygodny dowód w sprawie, mogący stanowić podstawę do dokonywania ustaleń faktycznych i wydania rozstrzygnięcia.

Wobec powyższego, opierając się przede wszystkim na ustaleniach poczynionych przez biegłego, Sąd uznał, że niezdolności do pracy w okresie od 30.05.2016 r. do 24.04.2017 r. i od 01.06.2017 r. do 12.09.2017 r. spowodowane były różnymi chorobami, a w okresie od 25.04.2017 r. do 30.05.2017 r. L. W. nie odzyskał niezdolności do pracy.

Powyższe okoliczności skutkowały oddaleniem odwołania wnioskodawcy i orzeczeniem jak w punkcie I wyroku (art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.).

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych zawarte w punkcie II wyroku znajduje oparcie w przepisie art. 108 k.p.c. oraz art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 98 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594). W toku postępowania wnioskodawca był zwolniony od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych, a wydatki w toku postępowania ponosił Skarb Państwa.

O kosztach zastępstwa procesowego w punkcie III sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego należnych stronie pozwanej Sąd ustalił w oparciu o § 9 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania, które w niniejszej sprawie wyniosły 180 zł.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.